

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt præ nimia afflictione quandoque ad mortis vsque discrimen adductus
sit. Capvt XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Quod illius exemplum semper mihi profuturum spero.

Vt prae nimia afflictione quandoque ad mortis vsque discrimen adductus sit.

CAPVT XXXII.

Contigit quodam tempore, vt non paucis noctibus è somno nõ sine terrore experrecto, nescio quidnam, mox Psalmum illum de Christi passione, cuius est initium, *Psalm. 22.* *Deus Deus meus respice in me*, inchoaret. Quem Psalmum Dominus Iesus in cruce pendens, atque illa extrema necessitate tum à Patre, tum à creaturis omnibus derelictus, fertur dixisse. Quæ quidem continua huius Psalmi repetitio vel commemoratio initij illius, simul atq; euigilasset, admodum perterruit Ministrũ, haud vulgariter sibi metuentem. Clamauit ergò ad Dominum cruci hærentem, idque cum acerbis lachrymis, dicens illi: Eheu Domine Deus, nõ uane rursus mihi tecum ferenda crux est, vel crucifixio? Quod si ita est, cõple obsecro in me misero innoxiam atq; sanctissimam mortem tuam, sisq; mecum, & tuo auxilio fretum fac afflictionem omnem superare. Accedente deinde cruce, vt illi fuerat antè significatum, immanes quædam afflictiones, de quibus hîc non expedit dicere, illi accrescere cõeperunt, atque indies augmenta capere, quæ tandem vsque eo excreuerunt, vt illum alioqui debilem, ad extremum uitæ punctum perducerent. Cũ enim vice quadã extra cœnobiũ cõstitutus serò cubi-
tum.

Ut præ nimia
viriū imbe-
cillitate de-
mortui quasi
speciem in-
ecstasi posi-
tus induerit.

rum iuisset, quodam virium defectu compre-
hensus est adeo, vt sibi videretur præ nimia
debilitate defecturus ac ilicò periturus. Iac-
bat ibi tam quietus & immorus, vt nulla tot
corpore vena moueretur. Id vbi animaduertit
homo quidam pius ac fidelis, eiusque studio-
sus, quem ipse ad Deum pertraxerat non sine
multo grauique labore, accurrit mœrens & lo-
gens, eiusque pectus & cor palpare cepit, ex-
ploraturus num quis in eo vitalis spiritus re-
liquus foret. Sed cor adeo erat consopitum, vt
nihil magis quàm in homine mortuo agere
videretur. Tum ille præ nimio dolore colle-
bens, profusus lachrymis ac lamentabili vox
dixit: O Deus, en vt hodie extinctum est præ-
clarissimum cor illud, quod te longo tempore
haud vulgari pietate in se retinuit atque
quodq; innumeris dissolutis hominibus ver-
bis & scriptis in omnes iam regiones diffusis
suauissimè te predicauit. Eheu quam tristis il-
lud rumor est, computrescere iam debere cor
eximium, nec illi longa adhuc viuendi spatio
tribui in tuū laudem, & multorum consolatio-
nem. Ita ergo lamentans & plorans, suble-
uauit cor, os, & brachia illius attrebat, scire cup-
ens vtrum viueret an extinctus esset. At nullum
percepit motum. Facies expalluerat, os artum
induerat colorem, nec quicquam vitale suspi-
rârât, haud secus quam in funere iam iam
sepeliendo. Durabat id fermè eousque, vt ita-
rim milliare Germanicum potuisset confici.
Dum ergo sic iaceret ecstasice, obiecto non
lino fruebatur spiritus illius, quam Deo & di-
uinitate, verò & veritate, ac sempiterna

tate. Sed antequam viribus inciperet destitui & extra se rapi, exorsus erat familiariter cum Deo colloqui ac blandiri in hunc modum: O veritas æterna, cuius inexhausta abyssus incognita est creaturis omnibus, miser ego seruus tuus videor nunc mihi ad extrema perductus, quemadmodum ipsa virium imbecillitas testatur. Itaque in supremo spiritu constitutus, tecum loquor omnipotens Deus, cui nemo mentiri, quem nullus fallere potest, ut potè cui manifesta sunt omnia. Tu solus nōsti, ut inter te & me agatur. Tuam igitur imploro benignitatem & misericordiam clementissime ac fidelissime Pater: quodq; vnquam in vllam deflexi dissimilitudinem extra supremam veritatem, eius me iam pœnitet Domine Deus, doleoque toto corde, obsecrans ut tuo precioso sanguine id expies pro tua clementia ac mea necessitate. Memineris oro Domine, ut purissimum ac sacrosanctum sanguinem tuum omnibus diebus vitæ meæ sublimiter extulerim pro viribus: isque nunc precor me ex hac vita migrantem ab omni peccato mūdet & abluat. Quæso vos sancti omnes, tuque speciatim benignissime Pater & Pontifex Nicolae flexis genibus, & erectis manibus, mecum simul Dominum rogetis, felicem mihi præstet obitum. Purissima ac præclarissima virgo MARIA, tuam mihi nunc porrige manum: tuam, in quâ pijsimam manum, & hac suprema hora suscipe animam meam in tuam fidem & patrocinium: quandoquidem tu vnicum es post Deū cordis mei gaudium & consolatio. O domina & mater mea, in manus tuas commendo spiritum

Colloquium
Ministri cum
Deo iam iam
se moriturū
existimans.

Sanctorum
expetit præfi-
dia.

tum meum. Eia dulcissimi spiritus angelici, oris oro memores, ut per omnem vitam quos es vel nominari vos audissem, exultare & ferit cor meum: & quam crebro afflictionibus laboranti mihi gaudia plane celestia conferitis, atque ab hostibus me defenderitis. Eia præclarissimi spiritus, nunc demum extremam me obtinet necessitas & angustia, & sum auxilij indigus. Nunc ergo feratis opem miseris, seruerisque me à terribili & tetra inimicorum meorum adspectu. Laudes gratæque tibi ago Deus omnipotens, quod morienti mihi bene sui compotem mentem, perspicuam rationem & cognitionem præstitisti: ex hoc seculo cum integra fide catholica, absque vlla hæsitacione vel formidine: libensque nosco omnibus, qui mihi vnquam molesti fuerunt: perinde ut tu ignouisti in cruce illis, qui tibi mortem inferebant Domine Iesu, sacratissimum corpus tuum, quod hodie in Missa quolibet infirmus accepi, tueatur & deducat meo conspectum vsque diuini vultus tui. Porro extrema oratio mea, quam hac ipsa mortis hora facio, est pro charissimis spiritalibus filiis & filiabus meis, singulari fide aut etiam confessione mihi in hoc exilio amice deditis & aduersis: & quemadmodum tu piissime Iesu mortuus proximus, charissimos discipulos tuos celesti patri summa fide commendasti: in eadem caritate etiam ijs tibi oro sint commendati, vnde illis sanctam felicemque mortem dones. Quod quidem nunc totum me efficaciter auerto & adducis creaturis omnibus, atque ad ipsissimam diuinitatem, in primam æternæ salutis originem

Luc. 23.

Pro sibi item
familiaribus
deprecatur.

Ioan. 7.

nem me conuerto. Cumq; hæc atque eius generis pluraque alia intra seipsum blandè suauiterque locutus esset, raptus est extra sese, & antedicta cœpit laborare debilitate. Existimante autem & eo ipso, & alijs ipsum è viuis excessurum, redijt ad sese, corque exanime vitalem resumpsit spiritum, & membra ægrè affecta, sunt sanitati reddita, & pristinas recepit vires.

Vt afflictiones cum laude & gratiarum actione in Deum sint referendæ.

CAPVT XXXIII.

QUODAM tempore cum Minister afflictus diurnas suas concertationes alta mente perpenderet ac commemoraret, atque in iisdem occulta Dei stupendâq; indicia attenderet, conuertit sese ad Deum intimo cum gemitu, aitque: Externæ istæ cruces & afflictiones domine forinsecus non aliud videntur, quàm acutæ vepres & spinæ, ipsam carnem & ossa configentes. Quamobrem pijsime domine fructus aliquis suavis saluciferæ cuiusdam institutionis ex his asperis sentib. emanet, obsecro quo nos miseri tanto moderatius aduersa feramus, crucesque nostras in Dei laudem tanto melius referre sciamus. Postquam ille diu satis à Deo ser. id hæc petijisset, quandoq; intra seipsum & supra sese raptus fuit, sensibusq; destitutus corporeis, audiuit dominū isthęc verba suauiter ipsi pronunciantē: Equidē in præsentiarū excellētissimam vitæ meæ præstantiā ac dignitatem tibi patefaciam, reddamq; te certiore,